

Øjeblik siden med et æret Medlem, som bor her i København, og han sagde til mig: Det er en Kendsgerning, at naar vi gaar ned i Kommunens Fiskehaller, køber vi baade billigere og bedre Fisk, end naar vi gaar til Detailhandlerne. Det var et Medlem, der er til Stede her i Salen, som udtalte disse Ord til mig. Det er altsaa mit Svar til Hr. Boa paa Spørgsmaalet om at skaffe billigere Fisk, forsaavidt angaar Københavns Kommune, som jeg jo for øvrigt ikke har noget med at bestille, jeg besvarer det blot, fordi Hr. Boa i sin Replik til mig fremdrog dette Forhold.

Hr. Boa kom med den Betragtning, at Detailhandelen virkede nationaløkonomisk fordelagtigt derigennem, at den forhindrede, at noget gik til Spilde. Ja, jeg vil slet ikke bestride, at Hr. Boa med nogen Berettigelse kan fremsætte en saadan Udtalelse, forsaavidt som man har Lov til at gaa ud fra, at Detailhandelen virkelig fungerer, som den skal, at den virkelig eksisterer i Kraft af den samme Egen-skab, som det lille Husmandsbrug, der faar hver Smaating taget med og anvendt. Men det er bare det, Detailhandelen med Fisk slet ikke gør. Hr. Boa skulde vide lige saa godt som vi, at Handelen med Fisk gaar til paa den Maade, at Grossisterne saavel som Detailhandlerne, selv om der er Overflod paa Fisk, nægter at aftage mere af Fisken end saa og saa meget. Resten bliver smidt i Havet eller brugt til Gødning. Derfor kan man ikke sige, at Detailhandelen virker paa den Maade, at der intet gaar til Spilde. Den skulde i saadanne Perioder, hvor Havets Rigdom paa Fisk er saa stor, at alle kunde faa Fisk til billig Pris, sige: Nu er vi til rede til at gøre vor Samfundspligt! Men det gør de slet ikke. Vi har utallige Eksempler paa, at ikke blot Grossererne nægter at modtage Fiskefangsten, naar Fiskerne kommer i Land med den, men ogsaa Detailhandlerne nægter at tage mere, end de er vante til. De tager som Regel ikke 2 Kasser Fisk, naar de kan tjene een Dagløn paa een Kasse, uanset at det nationaløkonomisk burde være deres Pligt at sælge de 2 Kasser for de samme 15-Kroner, som de ellers tjener paa den ene; jeg siger blot dette som tilfældige Tal, man ikke skal hæfte sig ved. Men da Hr. Boa fremsatte en Bemærkning om, at jeg skulde bevise, at Detailhandelens Fortjeneste paa Fisken var ganske urimelig, skal jeg gerne gøre det. For os, der var til Stede paa Mødet i Fredericia, er al yderligere Dokumentation om dette Emne ganske ufor-

nøden. Der tog Fiskerne og Fiskehand-lerne Livtag, saa det forslog noget. Da jeg ikke har skrevet op, hvad der blev sagt der, og ikke præcist kan pege paa Tallene, der blev fremført, skal jeg lade det ligge. Derimod skal jeg nævne et lille Eksempel fra sidste Vinter, som har for-bavset mig meget. Oppe i en lille By ved Limfjorden skete der, uden at man i Byen havde nogen Anelse om det, det, at Fiske-handlerne købte deres Torsk i en anden Limfjordsby for 8 Øre Pundet og solgte den der i Byen for 45 Øre. Saa begyndte Fiskerne i Hjembyen selv at handle med Fisk, som de ikke selv fiskede, og da man spurgte dem: Hvor kan det være, at I er begyndt at handle med Fisk i Stedet for at fiske selv, saa svarede de: For det første kan vi ikke saa godt komme ud, og for det andet synes vi, at det er for galt, at disse Fiskehandlere for blot at sejle der-over til den anden By — det var 10 km derfra — og afkøbe Fiskerne derovre deres Torsk til 8 Øre Pundet, tager 45 Øre for Pundet her, derfor fik vi Lyst til at gaa dem en Smule i Næringen. Nu sejler vi ogsaa derover. Vi giver Fiskerne der 12 Øre for Pundet og tager selv 25 Øre, og det synes vi er en glimrende Forretning, hvad I vel ogsaa synes, da I nu faar Torsken til 25 Øre Pundet, medens Fiskehandlerne tog 45 Øre. Det er et lille Snit ud af Livet, der tjener Hr. Boa som Bevis for Rigtig-heden af, at Detailhandlerne til Tider tager en ganske urimelig Avance og faktisk gør det umuligt for Fattigfolk at købe Fisk. Naar der saa ofte bliver peget paa — det gælder navnlig for Vesterhavskuller —, at Københavnerne ikke vil, som et æret Medlem sagde, „spise levende Torsk“, saa er Forholdet ganske det samme ude i Landet, hvor man ikke gerne vil spise om ikke just levende Torsk, saa dog Torsk. Om dette Forhold havde jeg en Gang en Samtale med en Fiskeeksportør i Esbjerg. Han sagde, at det viste sig at være saa godt som ugørligt at afsætte Fisk opad Vestkysten. Paa Dage, hvor der kom megen Fisk ind til Esbjerg, havde han prøvet paa at ringe i Telefonen til et stort Antal Gaarde langs opad Vestkysten nær ved Stationerne og sige til dem: Jeg vil sælge jer en Kasse Fisk til den og den Pris, en saa lille Pris, at han syntes, de maatte føle sig forpligtede til at købe den. Han vilde levere Fisken fragtfrit til den og den Sta-tion, saaledes at de selv kun havde indtil en lille Mil at køre. Men det interesserede dem ikke, han nævnte et bestemt Tilfælde for mig, hvor han havde telefoneret til 35